

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 5 sierpnia 2016 r.

Poz. 2782

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR P-II.4131.2.138.2016 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 4 sierpnia 2016 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446) oraz art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2016 r. poz. 250).

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

§ 3. ust. 9 w zakresie treści „niezwłocznie”, § 9 ust. 7, § 14 ust. 6, ust. 9, ust. 10, ust. 11, ust. 12, ust. 13, § 15 ust. 5 i § 16 ust. 1 i ust. 3 uchwały Nr XXIX/564/2016 Rady Miasta Krosna z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Miasto Krosno.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 30 czerwca 2016 r. Rady Miasta Krosna podjęła uchwałę Nr XXIX/564/2016 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Miasto Krosno. Uchwała wpłynęła do organu nadzoru w dniu 7 lipca 2016 r.

Przeprowadzona przez organ nadzoru analiza wykazała, że niektóre zapisy przedmiotowej uchwały naruszają prawo tj. art. 4 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2016 r. poz. 250) w związku, z czym w dniu 13 lipca 2016 r. zostało wszczęte postępowanie nadzorcze w sprawie stwierdzenia ich nieważności.

Stosownie do treści art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach stanowiącego podstawę prawną do podjęcia niniejszej uchwały, rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, zwany dalej "regulaminem"; regulamin jest aktem prawa miejscowego. Regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

- 1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:
 - a) prowadzenie we wskazanym zakresie selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych, w tym powstających w gospodarstwach domowych przeterminowanych leków i chemikaliów, zużytych baterii i akumulatorów, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, mebli i innych odpadów wielkogabarytowych, odpadów budowlanych i rozbiórkowych oraz zużytych opon, a także odpadów zielonych,
 - b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,
 - c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;
- 2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:

- a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,
- b) liczby osób korzystających z tych pojemników;
- 3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;
- 4) (uchylony);
- 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;
- 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;
- 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;
- 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania .

Podkreślić należy, że powyższe wyliczenie kategorii spraw przekazanych organowi stanowiącemu gminy do unormowania w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy ma charakter wyczerpujący. W postanowieniach regulaminu winny znaleźć się postanowienia odnoszące się do wszystkich określonych w art. 4 ust. 2 ustawy punktów jednocześnie, nie wolno w nim jednak zamieszczać postanowień wykraczających poza zakres delegacji ustawowej. Nakładanie bowiem na właścicieli nieruchomości obowiązków wykraczających poza delegację ustawową wkracza w sferę praw i wolności obywatelskich zastrzeżoną dla aktów wyższego rzędu. Jednocześnie zaznaczyć należy, że wszelkie odstępstwa od katalogu zawartego w ww. przepisie stanowią istotne naruszenie przepisów prawa. Konstytucyjna zasada praworządności zawarta w art. 7 wymaga, by materia regulowana podjętym aktem wykonawczym wynikała z ustawy upoważniającej i nie przekraczała zakresu upoważnienia. Każde wykroczenie poza udzielone upoważnienie jest naruszeniem normy upoważniającej i zarazem naruszeniem konstytucyjnych warunków legalności aktu wykonawczego, w tym wypadku aktu prawa miejscowego. Regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają na celu jedynie uzupełnienie przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, kształtujących prawa i obowiązki ich adresatów (wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 24 listopada 2010 r., sygn. akt II SA/Bd 1183/10). W konsekwencji podkreślić należy, że rada gminy wydając regulamin czystości i porządku w gminie musi mieć na uwadze inne przepisy zawarte w ustawach.

W kontekście powyższych rozważań i aktualnego orzecznictwa sądów administracyjnych należy stwierdzić, że regulamin uchwalony przez Radę Miasta Krosna dookreślił sytuacje i obowiązki co do których Rada Miejska nie posiadała upoważnienia ustawowego.

W pierwszej kolejności wskazuje się, że Rada Miasta Krosna w § 3 podała wymagania w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości i w miejscach publicznych. W § 3 ust. 9 wskazała, że uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń powinno odbyć „niezwłocznie”, aby nie następowało utrudnienie dla ruchu pieszych. Rada Miasta Krosna przekroczyła w tym zakresie delegację zawartą w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Zgodnie z nim była uprawniona jedynie do określenia wymagań w zakresie uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego. Bez wątplenia w oparciu o taką delegację nie można było nakazać właścicielom nieruchomości usuwania bądź ograniczania śliskości na terenie nieruchomości, dodatkowo zobowiązując ich do wykonania tego obowiązku niezwłocznie. Z całą pewnością nie stanowi takiego upoważnienia art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy, który nakłada na właścicieli obowiązek zapewnienia utrzymania czystości i porządku poprzez realizację innych obowiązków określonych w regulaminie. W konsekwencji należy stwierdzić nieważność § 3 ust. 9 regulaminu w zakresie treści „niezwłocznie”, gdyż jak wyżej wykazano, regulacja taka nie znajduje oparcia w delegacji zawartej w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Za przekroczenie ustawowego upoważnienia należy uznać zapis § 9 pkt 7 regulaminu. Wprowadzenie na terenie gminy unormowań odnoszących się do sposobów zabezpieczenia pojemników na odpady komunalne ("pojemniki powinny być odpowiednio zabezpieczone przed zbieraniem się w ich wnętrzu wody i błota oraz przed dostępem zwierząt") czy też obowiązku utrzymania w czystości miejsc wyodrębnionych na pojemniki nastąpiło z przekroczeniem delegacji ustawowej, zawartej w art. 4 ust. 2 ustawy kompetencyjnej. Ustawodawca w art. 4 ust. 2 pkt 2 cyt. ustawy przyznaje radzie gminy kompetencję do określenia w regulaminie rodzaju

i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym. Jak wynika z art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku – regulamin określa warunki rozmieszczenia pojemników i ich utrzymanie w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym. Obowiązek utrzymania należytego stanu sanitarnego nieruchomości odnosić się może, zgodnie z ww. art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy wyłącznie do utrzymania urządzeń przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości. Zatem zapis § 9 ust. 7 we wskazanej wyżej treści stanowi przekroczenie granic upoważnienia ustawowego (wyrok WSA w Łodzi z 13 sierpnia 2015 r., II SA/Łd 515/15).

Z przekroczeniem upoważnienia ustawowego Rada Miasta Krosna wprowadziła do regulaminu również kolejne regulacje dotyczące zwierząt, w tym dotyczące zasad utrzymywania zwierząt domowych (§ 14 ust. 6, ust. 9, ust. 10, ust. 11, ust. 12, ust. 13 regulaminu). Artykuł 4 ust. 2 pkt 6 ustawy upoważnił organ gminy do uregulowania w uchwale obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe - w rozumieniu art. 4 pkt 17 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, a do takich zwierząt nie należą z pewnością zwierzęta egzotyczne. W tej sytuacji brak jest podstaw do regulowania w uchwale w sposób szczegółowy obowiązków osób utrzymujących zwierzęta egzotyczne oraz wprowadzanie swego rodzaju sankcji za pozostawienie takich zwierząt bez opieki (§ 14 ust. 12).

Zakaz wprowadzania psów do obiektów użyteczności publicznej, a w szczególności: na teren placów gier i zabaw, piaskownic, szkół i przedszkoli, cmentarzy (§ 14 ust. 6), a także wprowadzania zwierząt domowych do sklepów, zakładów produkcji spożywczej, zakładów usługowych, lokali gastronomicznych, aptek, szpitali, obiektów użyteczności publicznej oraz innych obiektów, których administracje wprowadziły zakaz (z wyjątkiem psów przewodników osób niewidomych) - nie stanowi właściwego środka ochrony przed stwarzanym przez te zwierzęta zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku - o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Jak wynika z orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z 9 października 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 725/13 przyjęcie przeciwnego założenia prowadziłyby do wniosku o dopuszczalności ustanowienia w regulaminie zakazu wprowadzania zwierząt domowych do wszelkich miejsc użytku publicznego (terenów przeznaczonych do wspólnego użytku), skoro taki zakaz niewątpliwie w najwyższym stopniu zapewniałby eliminację jakichkolwiek zagrożeń i uciążliwości dla ludzi oraz zanieczyszczeń pochodzących od zwierząt. Taki wniosek byłby zaś w sposób oczywisty nie do zaakceptowania w demokratycznym państwie prawnym. Dlatego też należy podzielić pogląd, że ustawodawca w art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy nie upoważnił rady gminy do sformułowania zakazu wprowadzania psów na określone tereny, lecz do ustalenia takiego sposobu postępowania ze zwierzętami domowymi, by ich pobyt na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy ani nie zagrażał przebywającym tam osobom (por. wyrok WSA z 11 maja 2011 r., II SA/Bd 193/11, wyrok WSA w Łodzi z dnia 13 sierpnia 2015 r., II SA/Łd 515/15).

Zgodnie z § 14 ust. 9 uchwały osoby utrzymujące psy zobowiązane zostały przez radę gminy do przechowywania zaświadczenia potwierdzającego realizację obowiązku poddawania ich okresowym szczepieniom ochronnym. Zauważyć należy, że kwestię obowiązkowego poddawania psów szczepieniom ochronnym reguluje ustawa z 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczania chorób zakaźnych zwierząt. W art. 56 ust. 1 i ust. 2 tej ustawy zawarto obowiązek poddawania psów w wieku powyżej 3 miesięcy raz na 12 miesięcy szczepieniu przeciwko wściekliźnie. Powyższe oznacza, że przepis § 14 ust. 9 Regulaminu nie stanowi materii podlegającej uregulowaniu przepisami prawa miejscowego.

Z kolei w § 14 ust. 10 i ust. 11 regulaminu wskazano, że nieruchomości, na których są utrzymywane psy powinny posiadać odpowiednie oznakowanie, informujące o ich przebywaniu. Stały wybieg dla psa (lub pies na uwięzi) powinien być ulokowany w sposób nie stanowiący zagrożenia dla osób trzecich. Nieruchomości, na których są utrzymywane psy powinny być ogrodzone oraz zabezpieczone przed nieuprawnionym wejściem osób trzecich na ich teren.

W tym miejscu należy ponownie zaakcentować, iż ustawodawca upoważnił Radę do ustalenia sposobu postępowania ze zwierzętami domowymi w taki sposób, by ich pobyt na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy oraz nie zagrażał przebywającym tam osobom. Tymczasem Rada jednoznacznie nałożyła na właścicieli zwierząt domowych obowiązek ich utrzymania w zamknięciu. Trudno jest więc uznać, iż te obowiązki mają być wykonywane przez właścicieli zwierząt po to, by pobyt tych zwierząt na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy oraz nie zagrażał przebywającym tam osobom”.

Organ nadzoru raz jeszcze chciałby podkreślić, iż na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy Rada może nakładać konkretne obowiązki na właścicieli zwierząt domowych, jednak obowiązki te muszą zmierzać do zapewniania ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem, ale obowiązki te mogą dotyczyć tylko terenów przeznaczonych do wspólnego użytku, a za taki nie można uznać terenu zabudowy jednorodzinnej, o którym mowa w § 14 ust. 10 i 11 regulaminu.

W ocenie organu nadzoru powyższe zapisy wykraczają poza zakres upoważnienia ustawowego i w istocie stanowią ograniczenie władania nieruchomością. Rada nie posiada kompetencji do zobowiązywania właścicieli nieruchomości posiadających psy do dokonywania określonych działań na terenie swoich nieruchomości (umieszczania tabliczki), które miałyby zapobiec ewentualnym zagrożeniom ze strony ich psów w obrębie tych nieruchomości. Jak orzekł WSA w Olsztynie: „za wykraczający poza zakres upoważnienia ustawowego należy uznać zapis dotyczący nałożenia na właściciela psa obowiązku odpowiedniego oznakowania jego nieruchomości tabliczką ze stosownym ostrzeżeniem (...). Trudno bowiem uznać, że obowiązek ten mieści się w ramach ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku, jak stanowi art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.z.p.g.” – wyrok z dnia 9 czerwca 2015 r., sygn. akt II SA/Ol 362/15.

W dalszej kolejności stwierdza się, że regulacja zawarta w § 14 ust.13 regulaminu nie powinna znaleźć odzwierciedlenia w materii regulaminowej, dotyczy bowiem sposobu postępowania z padłymi zwierzętami. W ocenie organu nadzoru zapis powyższy przekracza delegację ustawową wynikającą z art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy, który upoważnia jedynie do określenia wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach. Przepis ten nie upoważnia rady gminy do uregulowania sposobu postępowania ze zwłokami zwierzęcymi i określania obowiązków osób utrzymujących zwierzęta gospodarskie w tym zakresie. Materia ta jest nadto uregulowana odrębnymi przepisami powszechnie obowiązującymi. Sposób postępowania z padłymi zwierzętami reguluje także ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2013 r. poz. 947 z późn. zm.), gdzie art. 22 ust. 1 pkt 1 stanowi, iż właściciel, posiadacz lub zarządzający nieruchomością, obowiązani są utrzymywać ją w należyтым stanie higieniczno-sanitarnym w celu zapobieżenia zakażeniom lub chorobom zakaźnym, w tym usuwać padłe zwierzęta z nieruchomości.

Podkreślić w tym miejscu należy, że postanowienia regulaminu mają na celu jedynie uzupełnienie przepisów rangi ustawowej kształtujących prawa i obowiązki wymienionych w nich podmiotów. Z tego powodu nie jest dopuszczalne dokonywanie w nich powtórzeń przepisów zawartych w innych aktach wykonawczych. sposób odmienny niż uczynił to ustawodawca. W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany został pogląd, że powszechnie obowiązujący porządek prawny zostaje naruszony w stopniu istotnym nie tylko poprzez regulowanie przez gminę raz jeszcze tego, co zostało już uregulowane w źródle powszechnie obowiązującego prawa, lecz także modyfikowanie przepisu ustawowego, co możliwe jest tylko w granicach wyraźnej delegacji ustawowej (por. wyrok NSA z dnia 10 listopada 2009 r., II OSK 1256/09, wyrok NSA z dnia 14 grudnia 2009 r.).

Tak więc w regulaminie nie powinny być uregulowane zagadnienia dotyczące sposobu postępowania z padłymi zwierzętami. Wobec powyższego zauważyć przyjdzie, że wskazane przepisy regulaminu naruszają jedną z zasad techniki prawodawczej ustalonej § 118 w zw. z § 143 rozporządzenia w sprawie Zasad techniki prawodawczej dotyczącą nie powtarzania w aktach prawa miejscowego przepisów ustawy upoważniającej oraz przepisów innych aktów normatywnych.

Organ nadzoru wskazuje również, że w ramach przewidzianych art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy o utrzymaniu czystości wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach nie mieści się zapis § 15 ust. 5 regulaminu, dotyczącego trzymania pszczoł w ulach, ustawionych w takiej odległości od granicy nieruchomości, aby wylatujące i przylatujące pszczoły nie stanowiły uciążliwości dla nieruchomości sąsiednich. Kwestie dotyczące stosunków sąsiedzkich należą do sfery prawa cywilnego, w tym art. 144 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które by zakłócały korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Organ uchwałodawczy nie ma zatem kompetencji do stanowienia przepisów administracyjnych regulujących te zagadnienia.

W ocenie organu nadzoru naruszenie prawa stanowi także regulacja zawarta w § 16 ust. 1 i ust. 3 Regulaminu. Dyspozycją tego paragrafu Rada przekroczyła delegację ustawową, określoną w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku. Zgodnie z art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi właściciel, posiadacz lub zarządzający nieruchomością są obowiązani utrzymywać ją w należyłym stanie higieniczno-sanitarnym, w celu zapobieganiu zakażeniom i chorobom zakaźnym, w szczególności zwalczać gryzonie. Organ nadzoru wskazuje, iż ustawodawca w art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy kompetencyjnej upoważnił radę gminy wyłącznie do wyznaczenia obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania. Wskazanie podmiotów zobowiązanych do przeprowadzenia deratyzacji przekracza delegację ustawową - nie obejmuje upoważnienia do uregulowania przez Radę kwestii nałożenia na inne podmioty obowiązku przeprowadzenia deratyzacji

Organ nadzoru podkreśla, że wymienione w art. 4 ust. 2 ustawy z 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach elementy mają charakter wyczerpujący, nie jest zatem dopuszczalna wykładnia rozszerzająca zastosowania tego przepisu w odniesieniu do innych kwestii, które nie zostały w nim wymienione. Konieczność uszczegółowienia ogólnych zapisów ustawowych nie może prowadzić do objęcia regulacją podstawową kwestii, do których upoważnienia wynikającego z przepisów ustawy organ gminy nie posiada (wyrok NSA z 8 listopada 2012 r., II OSK 2012/12). Cytowany powyżej przepis zakreśla granicę upoważnienia w ramach, którego może działać rada gminy podejmując uchwałę w przedmiocie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Ustawodawca określił w sposób enumeratywny co powinien zawierać taki regulamin. W orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, że regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy podobnie, jak każda inna uchwała organu samorządu terytorialnego, musi formułować postanowienia jedynie w granicach upoważnienia ustawowego, regulując tylko te kwestie, które wynikają z delegacji ustawowej. Powyższe wynika z art. 40 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym gminie na podstawie upoważnień ustawowych przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy, jak i z art. 7 w zw. z art. 94 Konstytucji wymagającego, by materia regulowana podjętym aktem wynikała z ustawy upoważniającej i nie przekraczała zakresu upoważnienia. Tak więc, wszelkie odstępstwa od katalogu sformułowanego w art. 4 ust. 2 ustawy przesądzają o naruszeniach przepisu upoważniającego jak i konstytucyjnej zasady praworządności w zakresie legalności aktu prawa miejscowego, co stanowi istotne naruszenie prawa, które obliuguje organ nadzoru do wyeliminowania z obrotu prawnego wadliwego aktu w całości lub w części (wyrok WSA z 23 października 2013 r., IV SA/Po 748/13 oraz wyrok WSA z 18 kwietnia 2013 r., II SA/Sz 238/13). Stosownie do art. 91 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne, jedynie tylko w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru ogranicza się do wskazania, że uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa.

W świetle powyższego, wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego jest uzasadnione i należało orzec, jak na wstępie.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie ul. Kraszewskiego 4a, za pośrednictwem Wojewody Podkarpackiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

**z up. WOJEWODY
PODKARPACKIEGO
DYREKTOR GENERALNY URZĘDU**

Marcin Zaborniak